

леля си да се похвали; а кога вишнитѣ узрѣятъ какъ е стоялъ на чардака и на вишната се радвалъ, кога я вѣтъръ полѣхне и изъ раздипленитѣ ѣ листа се замѣркатъ кичоритѣ на прѣсни вишни. Той не обичвше вишни да яде, но да ги гледа узрѣли на дървото, кога ги вѣтѣра разкрива, за него бѣ върховна радостъ! А кога зюмбюли нацѣвтятъ!... И въ душата му възкрѣснаха свидни детински спомени и очитѣ му овлажнѣха отъ сълзи. Предъ него се съживи най-милото време отъ негова животъ и той се почувствува свързанъ съ тази кжца; почувствува, че градината, хармана, бащиното му огнище сж часть отъ негова свѣтъ, отъ неговата душа и че не би могълъ отъ тѣхъ да се откъсне. И още по-прави му се видѣха думитѣ, които каза на другаря си. Че прави сж неговитѣ мисли и че негова пай въ живота е да продължи бащиното си дѣло. Несъкрушими намираше мислитѣ си, ала не му даде сърдце да отвърне на Бояна. А нали до скоро мислѣше човѣкъ на науката да става! Зимисли се. И когато си престава, какво би сторилъ ако стане адвокатъ — насмѣшка изпълни гърди му... Адвокатъ! — се позасмѣ въ себе си... Да защищавашъ чужди интереси; да ти платятъ за да подѣржашъ, че еди кой си билъ невиновень, когато знаешъ, че той до уши е потъналъ въ грѣхове! А сждия!.. ще сѣднешъ да сждишъ! Да сждишъ когато други ще ти казва какво е било! Амиако този други лъже, крие! И защото нѣкой казва, че това или онова било тѣй, да вземешъ и да осждишъ обвинения! — пфу! — се потѣрси Стойко.. Въ този мигъ той бѣ готовъ да отрече правото като наука; ала кога си спомни, че живѣе между хората и че хората безъ закони немогатъ, все пакъ намѣри, че правото за него лично би било полезно. Нека той бжде подготвенъ, да разбира своитѣ права и кога стане нужда да може съ него своитѣ права да защити. Само въ това той намѣри смисълъ на правото да се изучава, че човѣкъ може